

Marta Romankiv |
portfolio

Marta Romankiv – urodzona we Lwowie (Ukraina). Jest artystką interdyscyplinarną, twórczynią instalacji, prac wideo oraz sytuacji społecznych. Ukończyła kierunek ceramiki artystycznej w Lwowskim Państwowym Instytucie Sztuki Dekoracyjnej i Stosowanej. Kontynuowała studia w Polsce – na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie, a tytuł magistry uzyskała na Akademii Sztuki w Szczecinie. Jest doktorantką Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku.

Swoją działalność skupia głównie wokół tematu praw obywatelskich i pracownicznych, wykluczenia społecznego w kontekście migracji, jak i związanych z tym problemów tożsamościowych. Jej projekty najczęściej mają charakter partycypacyjny i znajdują się na pograniczu aktywizmu, nauk społecznych i sztuki. Artystka mieszka i pracuje w Polsce.

ŚNIŁA MI SIĘ EUROPA (2022)

wideo 5.00 min

Wideo-performance polega na odczytaniu tekstu złożonego z wycinków ukraińskich artykułów z lat 2012-2015, które odwołują się do idei Europy, jak i do rozumienia europejskości. Praca dotyczy wyobrażeń o Europie w Ukrainie – państwie, które geograficznie jest jej częścią, ale nie wchodzi do składu Unii Europejskiej.

Jako część kontynentu euroazjatyckiego Europa ma wyraźne granice na zachodzie, północy i południu, ale granica wschodnia jest nieprecyzyjna i płynna. Europa funkcjonująca jako konstrukt mentalny, a nie geograficzna czy społeczna całość, w przypadku krajów definiowanych jako Europa Wschodnia, często staje się synonimem pożądanej przyszłości. Urodzona we Lwowie, w Ukrainie artystka podkreśla dysonans poznawczy w którym została wychowana – mieszkając w kraju, terytorium którego geograficznie znajduje na środkowym wschodzie Europy, europejskość zawsze była dla niej synonimem innego „lepszego świata”.

link do wideo: https://youtu.be/Qms-r06_WQo

ŚNIŁA MI SIĘ EUROPA CZ. II

(2013–2022)

cykl dokumentacji zdarzeń

Cykl *Śniła mi się Europa* jest autobiograficznym działaniem i odnosi się do osobistego doświadczenia artystki migracji z Ukrainy do Polski, zwraca uwagę na ciągły wysiłek wykonywany przez migrantki i migrantów spoza Unii Europejskiej, aby stać się częścią europejskiej wspólnoty – zarówno pod względem tożsamościowym, jak i prawnym. Cykl to dokumentacja działań, które podejmuje artystka w procesie uzyskania polskiego obywatelstwa, aby stać się pełnoprawną członkinią społeczeństwa, w którym mieszka.

Ślub, 2021, dokumentacja sytuacji
fot. D. Stanisławski 79x123x6 cm

Notatki z polskiego, 2013 – 2020, instalacja 100x330 cm
fot. T. Szabelski

koordynaty geograficzne:
49°44'48.5"N 19°29'30.6"E

Moja Ziemia to dokumentacja formalnie trudnego procesu nabycia polskiej ziemi przez obcokrajowca. Polskie prawo zakłada konieczność udowodnienia związków z Rzeczpospolitą Polską oraz uzyskania wielu pozwoleń m. in. od Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Straży Granicznej, Ministerstwa Obrony Narodowej, Ministerstwa Klimatu. Pokazując wycinek ziemi, którą udało się jej zdobyć w wyniku ponad rok trwających procedur formalnych, mieszkająca od 7 lat w Polsce Marta Romankiv wskazuje na absurd, który leży u podstaw procedur formalnych, obowiązujących obcokrajowców.

Moja ziemia, 2022, instalacja

EUROWARSZTAT (2022)

instalacja wideo, projekt otwarty

Projekt *Eurowarsztat* jest platformą do wypowiedzi migrantek i migrantów. Razem z artystką osoby pozbawione dotychczas politycznej decyzyjności zastanawiają się nad przyszłością Europy.

Osoby z doświadczeniem migracji na co dzień mierzą się z licznymi nierównościami i brakiem sprawczości politycznej. Osoby z tzw. krajów trzecich mimo, że czynnie uczestniczą w życiu swoich społeczności, pracują, płacą podatki czy wykonują nieodpłatną pracę na rzecz swoich wspólnot, nie mogą podejmować decyzji politycznych. Projekt *Eurowarsztat* jest jednak skierowane na zerwanie ze stereotypem migrantów i migrantek wyłącznie jako ofiar. Na zarejestrowanych nagraniach zaproszone uczestniczki i uczestnicy opowiadają o własnych wizjach przyszłości oraz proponują niezbędne według nich zmiany społeczne. Zdjęcia i nagrania realizowane są w konwencji glamour: profesjonalna wizażystka wykonuje bohaterom i bohaterkom delikatny makijaż, każda z osób ma gładkie, czarne ubranie i koronę ze złotych gwiazd. Estetyka fotografii i nagrań nawiązuje do sesji modowych z luksusowych magazynów. Dzięki tym zabiegom symbolicznie przywracają sobie należne, równe miejsce w strukturze europejskiej wspólnoty. W swoich działaniach Marta Romankiv pyta o zasadność obecnych podziałów na obywateli i nieobywateli. Czy możemy je zmienić tak, aby bardziej odpowiadały współczesnemu kształtowi świata? Czy możemy dostosować politykę państw do potrzeb osób w nich mieszkających? Projekt *Eurowarsztat* porusza temat wyobrażeń o Europie, jej idealizowania poza granicami Unii Europejskiej. Jest to przestrzeń do namysłu nad Europą zauważającą i dostosowującą się do zmieniającej się rzeczywistości, o której kształcie decydować mogą wszystkie jej mieszkanki i mieszkańcy.

*tekst: Zofia Rojek
fot. M. Lipiński*

dokumentacja instalacji w Pawilonie, Poznań
fot. T. Koszewnik

dokumentacja instalacji w Pawilonie, Poznań
fot. T. Koszewnik

Interwencja w Gabinetie Portretów Muzeum Warszawy.
fot. T. Kaczor

SALA DO ĆWICZEŃ (2023)

instalacja, wideo 6.33; wideo 10.06

Instalacja *Sala do ćwiczeń* rozwija wizję, w której osoby migranckie mają polityczną i społeczną sprawczość. Instalacja oferuje przestrzeń do tworzenia wizji przyszłości kraju i proponowanych rozwiązań problemów, z jakimi borykają się osoby, którzy nie mają prawa głosu i nie mogą być wybierani przez swoje społeczności. Jej częścią są narzędzia do pisania, ćwiczenia, wyrażania i nagrywania własnych przemówień. Znajdują się tam m.in. nagrania z warsztatów dla osób migranckich, które odbyły się w Gabinetce Portretowym Muzeum Warszawy. Warsztaty poprowadziła Dorota Warakomska, polska dziennikarka, która uczy również polskich polityków. Praca ma na celu zmianę postrzegania osób migranckich – z „rozwiązania ekonomicznego” na nowych mieszkanek i mieszkańców.

widok wystawy *Najważniejsze jest pierwsze wrażenie*
w Galerii Arsenał w Białymstoku
fot. T. Szabelski.

linki do wideo: <https://youtu.be/AsA2LAynduc>
<https://youtu.be/h01S3F1I6EU>

...mówimy.
...awiają

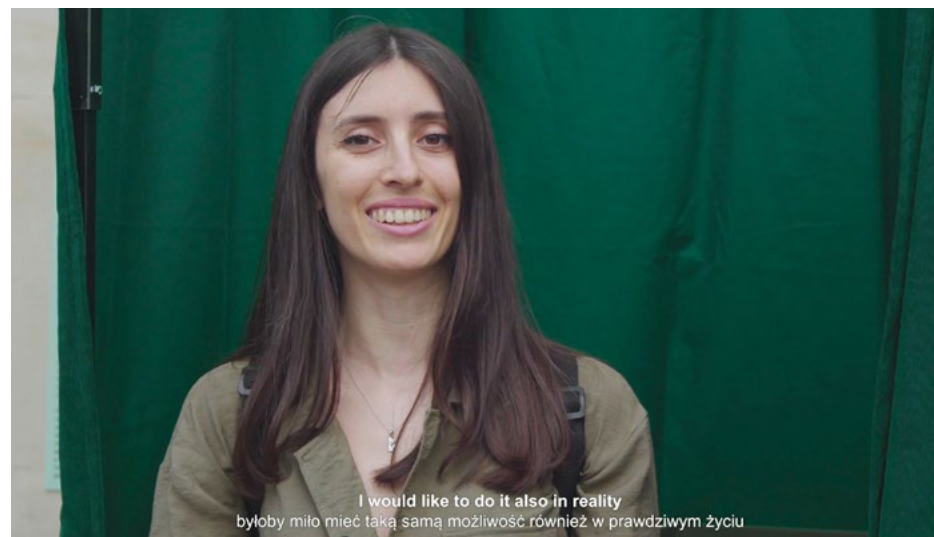
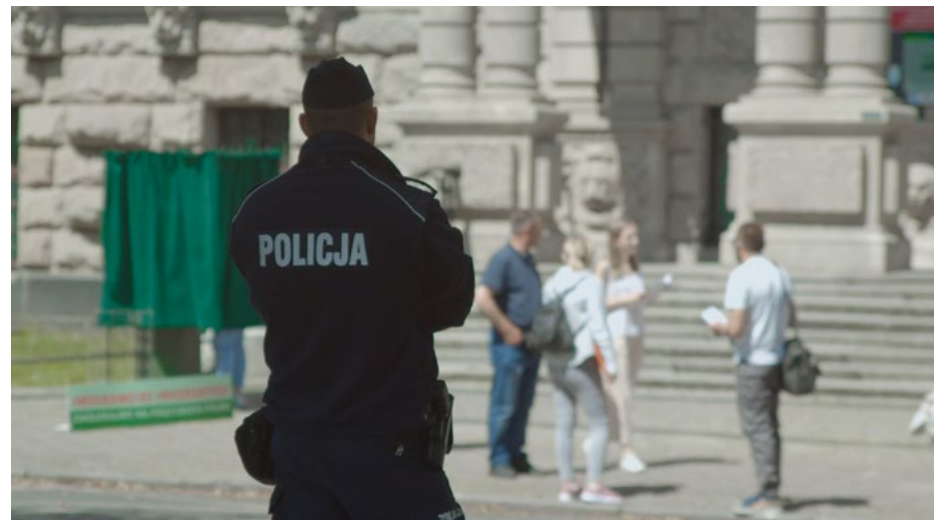

IMMIGRANT, TAKE A VOTE! (2020)

video 17.24 min, urna i kotara do głosowania

W ciągu ostatnich lat Polska stała się jednym ze światowych liderów w przyjmowaniu zarobkowych imigrantów. Grupa ta jednak nie zyskuje proporcjonalnego głosu w przestrzeni politycznej i medialnej, a prowadzona narracja polityczna kraju wciąż opiera się na archaicznych, często stygmatyzujących kategoriach podziału mieszkańców Polski: obywateli – nieobywateli. Taki dysonans prowadzonej polityki imigracyjnej prowadzi do utrudnienia procesów integracyjnych, a nawet dyskryminacji i wykluczenia.

Projekt *Immigrant, Take a Vote!* odnosi się do problematyki wykluczenia nowych mieszkanek i mieszkańców z możliwości podejmowania decyzji politycznych. Zainicjowanie niemożliwych wydarzeń było próbą zakwestionowania ustalonych norm i definicji. Kim jest obywatel? Czy przyjęte formy demokracji są odpowiednie dla potrzeb dzisiejszego zglobalizowanego społeczeństwa? Dlaczego w świetle szybko zachodzących zmian nieaktualne podziały wciąż określają postrzeganie „innego”?

link do wideo: <https://youtu.be/YIKGUKzSLG8>

Interwenujący happening, który odbył się 22-28 czerwca 2020 roku – przed pierwszą turą wyborów prezydenckich w Polsce miał na celu zebranie symbolicznych głosów imigrantek i imigrantów. W ramach projektu nieposiadający polskiego obywatelstwa mieszkanki i mieszkańcy Polski mogli „zagłosować” na prezydenta tego kraju. Akcja odbyła się w sześciu miastach: Białymstoku, Gdańsku, Krakowie, Lublinie, Poznaniu, Szczecinie i Warszawie. Działanie miało miejsce w przestrzeni publicznej miast, a także w takich instytucjach sztuki jak Biennale Warszawa, Centrum Sztuki Współczesnej „Łaźnia” w Gdańsku, Galeria Labirynt w Lublinie, Galeria Arsenał w Białymstoku, Galeria Miejska Arsenał w Poznaniu, Trafostacja Sztuki w Szczecinie. Projekt był częścią dyplomu magisterskiego realizowanego w Akademii Sztuki w Szczecinie.

fot. T. Szabelski

KIOSK SOLIDARNOŚCIOWY (2022)

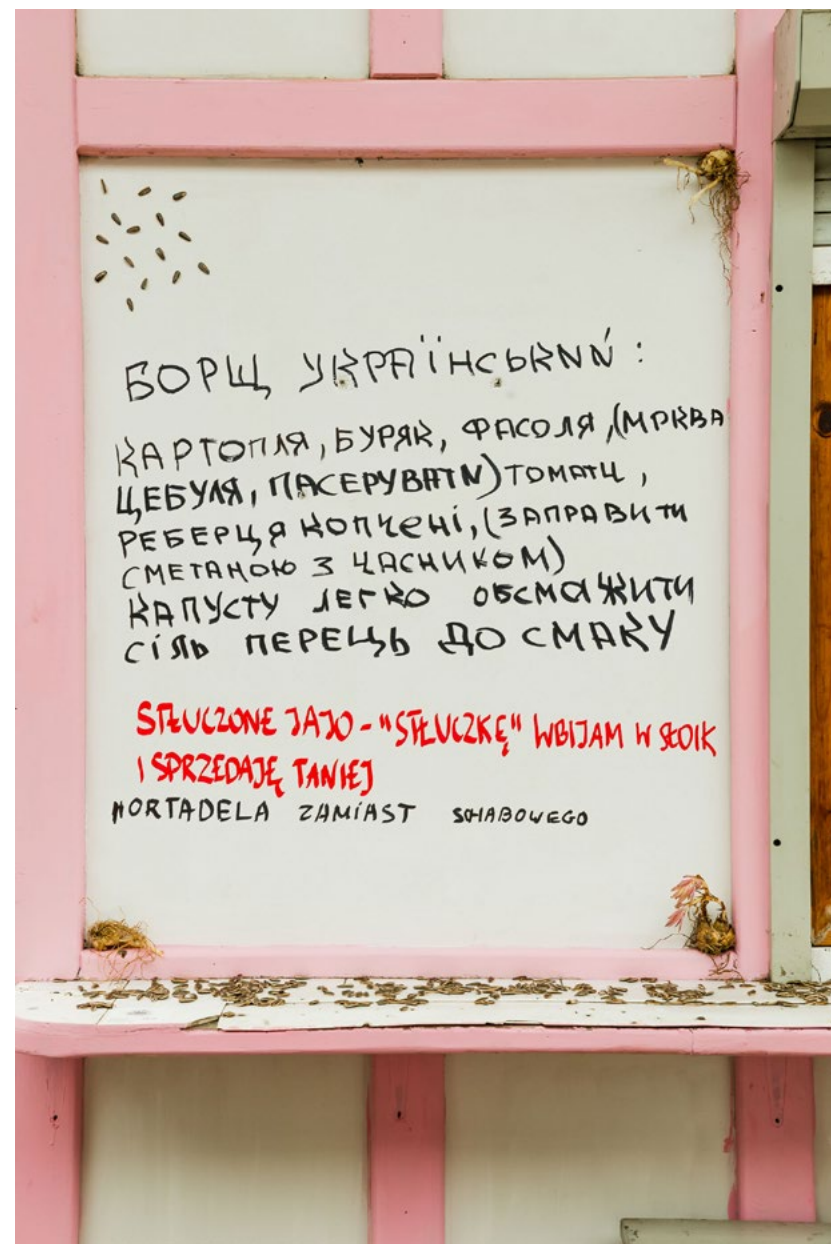
akcja w przestrzeni publicznej, dokumentacja wideo
autorki: Yulia Krivich, Marta Romankiv, Weronika Zalewska

Siatka. (K)łącza to interwencja artystyczna w Gdyńskich Halach Targowych. Projekt jest reakcją na wojnę, która trwa w Europie od 24 lutego 2022 roku. Skupiamy się na temacie solidarności oraz zmian społecznych i politycznych wywołanych rosyjską inwazją na Ukrainę, a także na historiach zarówno zależności jak i wsparcia, które wyrastają z żywej, kolonizowanej ziemi, połączonej żyłami zarówno z lokalnymi mieszkańcami jak i z resztą świata.

Projekt jest refleksją nad kryzysem żywnościowym wywołanym przez wojnę oraz nad żywnością jako oddolnym systemem wsparcia w trudnych czasach. Kiosk solidarnościowy to dwudniowa akcja, w ramach zostało przygotowane i rozdane jedzenie, którego składniki łączą się z obecną blokadą eksportu w Ukrainie. Jedzenie było rozdawane w ramach wymiany na przepisy przetrwania i solidarności. Ważne było także dzielenie się informacjami o Ukrainie, eksporcie zboża z jej terenów oraz światowym kryzysie żywnościowym spowodowanym inwazją Rosji na Ukrainę. Wojna w Europie wciąż trwa i jest to również walka o zasoby.

fot. Ł. Surowiec

fot. Y. Krivich

URLOP (2023)

obiekt 90x125x65 cm, dokumentacja fotograficzna

Kontekstem dla projektu jest zielonogórska tradycja rzeźbiarskiego przedstawienia figury winiarki w przestrzeni miasta. Zderzenie mitycznego wyobrażenia odpoczywającej dziewicy z trudem wysiłku fizycznego skłania do refleksji nad współczesnymi warunkami pracy sezonowej podczas winobrania. Projekt realizowany jest we współpracy z Olesandrą Ovsyannikową, która we wrześniu pracowała na francuskiej winnicy. Przyjaciółka artystki dokumentuje momenty odpoczynku od winobrania, a w wolnych chwilach razem ze współpracownikami z Polski tworzy słownik najbardziej potrzebnych podczas zbiorów zwrotów.

fot. K. Spiak
widok wystawy *Urlap* w BWA w Zielonej Górze

WYJŚCIE Z PRACY (2021)

dzwon fabryczny, wideo w pętli

Dzwon fabryczny uruchamiał się o 06.00, 14.00, oraz 22.00 informując o końcu zmian pracowniczek i pracowników Gorzowskiej fabryki TPV Displays Polska. Drugą składową pracy jest obraz wideo dokumentujący wyjście robotników z fabryki – moment pozostawienia roli pracownika i chwilowego odzyskania wolności.

FORMY DO ODLEWU ORDERU ORŁA BIAŁEGO (2023)

3 obiekty, 8x8x3 cm każdy

Order Orła Białego to odznaczenie zarezerwowane dla wybitnych jednostek. Formy są przeznaczone do swobodnej reprodukcji w celu uhonorowania osób wykonujących istotną pracę na wszystkich poziomach społeczeństwa.

fot. T. Szabelski.

ALEGORIA PRACY DOMOWEJ (PROTOTYP) (2023)

rzeźba 134x50x34 cm, matryca do druku 60x25 cm

W architekturę historycznego budynku Drukarni Gdańskiej artystka wpisuje obiekt rzeźbiarski będący prototypem alegorycznego przedstawienia pracy domowej i opiekuńczej. Zamknięta w prywatnych wnętrzach domowa praca – często heroiczna, choć niespektakularna, zarówno ta odpłatna, jak i bezpłatna – była i jest niewidoczna w publicznej przestrzeni i debacie. Historycznie i kulturowo przypisana służącym, opiekunkom, matkom, babciom – kobietom, których wysiłki pozostają niesłyszalne w narracji o przeszłości.

Również w historii sztuki domowa praca nie istnieje jako przedstawienie alegoryczne. Od czasu starożytności personifikacje najważniejszych pojęć w sztuce były nie tylko tych pojęć reprezentacją, ale także odzwierciedleniem odpowiadających im, ważnych społecznie, wartości. Prototyp, który Marta Romankiv zaprojektowała na podstawie warsztatów z osobami wykonującymi odpłatną domową pracę, jest próbą uzupełnienia braku, nadania widoczności wysiłkom, a także zdobycia miejsca dla pracownic i pracowników we wspólnej historii – w skali dzielnicy, miasta i całego globu. Dopełnieniem obiektu jest matryca drukarska z cytatem pochodzącym ze Wspomnień z młodości ubogiej służącej, gdzie Marie Sansgène opisała rzeczywistość gdańskiej służącej z drugiej połowy XIX wieku oraz historię własnej emancypacji: „Trudne są dla mnie chrześcijańska pokora i wybaczenie zniewagi, o wiele bardziej odczuwam w sobie raczej dumę i świadomość własnej wartości”.

tekst: Jakub Gawkowski

GDZIE JEST POMNIK SŁUŻĄCEJ?

(2022)

dokumentacja fotograficzna 90x60 cm

Działanie zostało zrealizowane w święto pracy, w dniu 1 maja we współpracy z migrantkami z Ukrainy, które pracują jako opiekunki osób starszych i dzieci (Komisją Pracownic i Pracowników Domowych, założona w ramach związku zawodowego Inicjatywa Pracownicza). Kobiety wyszły na plac przed pomnikiem Adama Mickiewicza w Krakowie aby poruszyć temat upamiętnienia służących.

W okresie przedwojennym 30% pracującej ludności Krakowa stanowiły osoby wykonujące służbę domową. Dzięki ich pracy wyższe klasy społeczne mogły skupić się na sztuce, literaturze, architekturze, tworząc do dziś obecny wizerunek miasta, jako ośrodka kultury. „Jako pracownice domowe jesteśmy jedną z najbardziej niewidocznych i najmniej chronionych grup społecznych we współczesnej Polsce. Uważamy, że nie możemy walczyć o realną poprawę warunków naszej pracy bez upamiętnienia wypartej historii służących” – twierdzi Komisja Pracownic i Pracowników Domowych w liście wysłanym do prezydenta miasta Krakowa prof. Jacka Majchrowskiego.

dokumentacja akcji: M. Lipiński, M. Romankiv

ŚNIADANIE NA TRAWIE (2021)

wideo 12.00 min

Film jest dokumentacją spotkania migrantek, opiekunek osób starszych i dzieci, które odbyło się we wrześniu 2021 roku w ogrodzie rzeźby przy Muzeum Rzeźby im. Xawerego Dunikowskiego w Królikarni.

Wystąpiły:

Olga Bedlinska, Oleksandra Borysiuk, Nadia Dubanych, Galyna Fedorychak, Olga Frenchenko, Galyna Goi, Olha Haponiuk, Natalia Hladysh, Oksana Horlenko, Tania Yavir, Alla Nadashkevich, Anna Omelianska, Ruslana Poberezhnyk, Oksana Pryhoda, Nadia Shapowal, Maria Shvorak, Tetyana Smolyar, Vira Tymchiy, Lubov Zhuk, Nelia Zhuraw.

zdjęcia: Łukasz Surowiec

link do wideo: <https://youtu.be/SsBEHMCb1nA>

MOŻESZ NA MNIE LICZYĆ/ МОЖЕШ НА МЕНЕ РОЗРАХОВУВАТИ (od 2021)

dokumentacja sytuacji społecznej, video, 12.00 min

Praca opiekuńcza, choć niezbędna, często jest postrzegana jako niskoprestżowa i w dużej mierze pozostaje w szarej strefie. Opieka za osobami starszymi często ma charakter całodobowy, a dni wolne są raczej wyjątkiem niż zasadą. Są to powody dla których w Polsce najczęściej spotyka się w tym sfeminizowanym sektorze imigrantki zza wschodniej granicy, które stereotypowo są postrzegane jako całkowicie dyspozycyjne. Ogromny wysiłek kobiet nie przekłada się na zarobki – stawki za miesiąc pracy często nie sięgają najniższej krajowej pensji.

W ramach działania na Otwartym Jazdowie zostało zainicjowane miejsce spotkań, odpoczynku i rozmów dla osób wykonujących odpłatną pracę opiekuńczą. Spotykając się coniedzieli, działania z pogranicza praktyk artystycznych i społecznych kobiety kierowały na wytworzenie tego, czego ogromnie brakowało – przestrzeni do wypoczynku. W wyniku rozmów, budowania przestrzeni do rozwoju marzeń i wyobrażeń o lepszej przyszłości, we wrześniu 2021 roku grupa założyła pierwszy w Polsce związek zawodowy pracownic domowych – Komisję Pracownic i Pracowników Domowych w ramach Inicjatywy Pracowniczej. Jest to pierwsza w Polsce inicjatywa o związkowym charakterze, która została założona przez imigrantki.

Projekt rozpoczęty w ramach rezydencji w Dziale Edukacji Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie, kontynuowany w ramach stypendium Gaude Polonia.

projekt logo: Marta Romankiv

POLSKA FLAGA (2019)

z cyklu *Wyblakłe flagi*

Cykl *Wyblakłe flagi* jest próbą wyobrażenia przyszłości, w której powszechne i oczywiste dziś pojęcie narodowości traci na znaczeniu i staje się jedynie elementem historycznym. W jego ramach artystka odbarwia tkaniny, a następnie szyje z nich flagi narodowe. Pozbawienie flag barw narodowych jest próbą uczynienia z nich „elementu neutralnego”, pozbawionego mocy łatwego oznaczania „swoich” i „obcych”. Polska flaga została uszyta z odbarwionych tkanin, które pierwotnie były w kolorze białym i czerwonym.

BARWY NARODOWE REPUBLICY NIEMIECKIEJ (2020)

z cyklu Faded Flags, instalacja

Kiedy pod koniec 2005 r. szwedzka spółka-matka Electrolux ogłosiła zamknięcie głównego zakładu AEG w Norymberdze, rozpoczęły się strajki pracowników. Jako przyczynę Electrolux podał gwałtowny spadek cen sprzętu gospodarstwa domowego. Zwolnionych zostało 1700 pracowników, a produkcję pralek i zmywarek przeniesiono głównie do Polski, zatrudniając poza pracownikami lokalnymi również Ukraińców.

Umieszczenie w pralce tkanin o niemieckich kolorach narodowych (żółty, czerwony i czarny) i poddając je wielokrotnemu praniu i wyptukiwaniu jest próbą pozbawienia flagi kontekstu narodościowego. W swojej pracy artystka rozważa kwestie płynące z bezwzględności wolnego rynku pracy, nierówności społecznych i relacji między ideami narodowymi a globalnym kapitalizmem.

Praca została wykonana w ramach rezydencji w galerii Kreis w Norymberdze.

tekst: Aleksandra Grzonkowska

Z PIEKŁA DOSTAŁAM SIĘ DO RAJU... (2019)

wideo 2.14 min

W wideo przywoływane są fragmenty wspomnień polskich uchodźców wojennych z okresu II wojny światowej, których jako dzieci ewakuowano po ataku Niemiec na z Syberii do Iranu, a stamtąd częściowo do Nowej Zelandii.

Czytane wypowiedzi Ireny Coates, Ryszarda Gołębiowskiego, Józefy Wrotniak i Marii Campbell są pełnymi optymizmu historiami ciepłego przyjęcia wygłodzonych i wycieńczonych dzieci. Gest ówczesnego premiera Nowej Zelandii nie był elementem planowanej polityki imigracyjnej, która w tym czasie nie istniała, lecz efektem indywidualnej, empatycznej decyzji podyktowanej poczuciem obowiązku społecznego. Przypominając te wydarzenia artystka zwraca uwagę na konieczność przepracowywania pamięci historycznej jako narzędzia do budowania nowych rozwiązań i podejmowania współcześnie aktualnych tematów. Czy istnieje możliwość walki o „nową normalność” bez głębokich przewartościowań społecznych i wsłuchania się w potrzeby wykluczonych?

Fragmenty czyta uchodźczyni z Czeczenii Luisa Kurbanova - obecnie mieszkająca w ośrodku dla cudzoziemców w Warszawie, gdzie wychowuje swoje dzieci.....

tekst: Eliza Yrbanowicz, Katarzyna Różniak

link do wideo: <https://youtu.be/fNTh9Dhqv58>

ARCHITEKCI (2019)

wideo 9.16 min

Osoby bezdomne wcieliili się w role architektów, inżynierów i projektantów przestrzeni miejskiej. Oni projektują mapy najważniejszych dla nich miejsc, wskazują na problemy, a także proponują zmiany i szukają rozwiązań. Film jest dokumentacją zaistniałej w rzeczywistości dyskusji.

link do filmu: <https://youtu.be/eNEkdJ70G2Y>

OSIEDLE ALBERTYŃSKIE

OSIEDLE PRZY ARCE

OSIEDLE KRAKOWIAKÓW

OSIEDLE SPORTOWE

OSIEDLE NIEPODLEGŁOŚCI

Rondo Kocmyrzowskie

OSIEDLE GÓRALI

OSIEDLE ZIELONE

OSIEDLE TEATRALNE

PARK ZALEW NOWOHUCKI

OSIEDLE SPÓDZIELCZE

OSIEDLE ZGODY

OSIEDLE SŁONECZNE

OSIEDLE SZKOLNE

OSIEDLE KOLOROWE

OSIEDLE CENTRUM C

OSIEDLE SZKLANE DOMY

OSIEDLE HANDLOWE

Plac Centralny im. Ronalda Reagana

OSIEDLE HUTNICZE

OSIEDLE WILLOWE

OSIEDLE CENTRUM E

OSIEDLE OGRODOWE

OSIEDLE WANDY

OSIEDLE NA SKARPIE

OSIEDLE MŁODOŚCI

O - BARY DLA BEZDOMNYCH
obojcieplej posiedle
+ suchy powiewant

O - TOI TOI

JEDEN DWUGODZINNY WYKŁAD (2016)

wideo 5.56 min, 60 obiektów 7x5x2 cm każdy

Projekt miał na celu poruszenie problemu odpłatnych warunków studiowania dla studentek i studentów z Ukrainy, którzy chcąc uczyć się w Polsce, muszą ponosić ogromne koszty. Artystka wcieliła się w rolę „mrówki” – osoby, która pomimo stresu i ryzyka sprzedaje przemycone papierosy i alkohol, próbując w ten sposób zarobić relatywnie niewielkie pieniądze. Prezentowany materiał wideo zestawia ze sobą dwa światy: nielegalnej pracy obciążonej ogromnym ryzykiem i płatnej edukacji. Podejmując nielegalną pracę, autorka chciała przekonać się jak długo musiałyby pracować w ten sposób, aby zarobić na jeden dwugodzinny wykład.

Zarobek ze sprzedaży sześćdziesięciu paczek papierosów jest przybliżoną równowartością jednego dwugodzinnego wykładu na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

tekst: Bartosz Nowak

link do widei: <https://youtu.be/ARGdJISl6-c>

fot. T. Szabelski.
View of the exhibition *The First Impression Is the Most Important* (2023)
at the Arsenal Gallery in Białystok

Wystawy indywidualne

- 2023 Urlop, BWA w Zielonej Górze
- 2023 Najważniejsze jest pierwsze wrażenie, Galeria Arsenał w Białymstoku
- 2023 *Eurowarsztat*, Muzeum Warszawy, Warszawa
- 2022 *Eurowarsztat. Migrants, lets create Europe together*, Pawilon, Poznań
- 2022 *Śniła mi się Europa*, Art Agenda Nova, Kraków
- 2021 *Możesz na mnie liczyć*, Stowarzyszenie Pedagogów Teatru, Warszawa
- 2021 *Praw się nie dostaje, prawa się zdobywa*, Miejski Ośrodek Sztuki, Gorzów Wielkopolski
- 2020 *Show Me Your Hands*, KREIS Galerie, Norymberga
- 2020 *Immigrant, Take a Vote!*, Biennale Warszawa
- 2018 *Przybysze*, Spółdzielnia Ogniw, Kraków.

Nagrody

- 2023 Laureatka Nagrody Sztuki im. Marii Anto & Elsy von Freytag-Loringhoven
- 2020 Laureatka III Nagrody, międzynarodowy konkurs Allegro Prize
- 2020 Nagroda w Kategorii Osoba Roku, Krakowski Salon Sztuki, Polska.
- 2020 Nagroda Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego. Najlepsze Dyplomy Akademii Sztuki w Szczecinie 2019/2020.

Stypendia

- 2022 Stypendium Twórcze Miasta Krakowa
- 2021 Stypendium Ministra Kultury „Gaude Polonia”.

Wybrane wystawy zbiorowe

- 2023 *REVIEW BALTIC SEA BIENNALE - The Democratic Space*, Rostock, Niemcy
- 2023 *Narracje #14 Festiwal*, Instytut Kultury Miejskiej, przestrzeń miejska w Gdańsku
- 2023 *Dear Future vol. II*, BWA Bielsko-Biała
- 2023 *Vilnius Art Performance Biennale*, Wilno, Litwa
- 2023 *Between Words, Between Movements*, Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha, Kraków
- 2023 *Reinterpretację*, Osaka Kansai International Arts Festival 2023, Osaka, Japonia
- 2022 *Sekundarna arhiva*, Center for Cultural Decontamination, Belgrade, Serbia
- 2022 *a Casa/ My Home*, Narodowa Galeria Sztuki w Kiszyniowiu, Mołdawia
- 2022 *Biennale w Zielonej Górze*, BWA Zielona Góra
- 2022 *Sygnal dobra*, Rondo Sztuki, Katowice
- 2022 *Zmęczenie materiału*, Muzeum Włókiennictwa w Łodzi
- 2022 *Secondary Archive*, Manifesta Biennale 14, Narodowa Galeria Sztuki w Kosowie
- 2022 *Niepokój przychodzi o zmierzchu*, Zachęta Narodowa Galeria Sztuki, Warszawa
- 2022 *Solidarność, protest, troska* w ramach Festiwalu Fotografii, ArtInkubator, Łódź
- 2022 *Nie odrazu zbudowano* w ramach Miesiąca Fotografii, Bunkier Sztuki, Kraków
- 2022 *(UN)WELCOME* w ramach Miesiąca Fotografii, Galeria ASP, Kraków
- 2022 *Siostra Ziemia*, BBBKultPont, Budapeszt, Węgry
- 2022 *Dzisiaj sny pachną żarem*, Pałac Czapskich-Krasińskich, Warszawa
- 2021 *Najlepsze Dyplomy Akademii Sztuk Pięknych*, Wielka Zbrojownia, ASP w Gdańsku
- 2021 *Niezrealizowane projekty w „polskiej sztuce” 2010 – 2020*, Cricoteka, Kraków
- 2021 *New Femininity*, Galeria Dim, Warszawa, Polska
- 2021 *Adaptacje*, Miejski Ośrodek Sztuki, Gorzów Wielkopolski, Polska
- 2020 *Nigdy Nie Będziesz Szła Sama*, Galeria Labirynt, Lublin, Polska
- 2020 *Solidarność i Sprawstwo*, Galeria Arsenał w Białymstoku, Polska

- 2019 *From the Land to the Air*, Urząd Miasta Krakowa, Polska
- 2019 *NH 2.0*, ARTzona galeria, Kraków, Polska
- 2019 *Stan Skupienia*, KRAKERS Art Week, Kraków, Polska
- 2018 *Warszawa w Budowie 10. Sąsiedzi/ Cyciðu*, Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
- 2018 *O meu Portugal*, Galeria Aqui Base Tango, Coimbra, Portugalia
- 2017 *Instytut Pamięci Zmysłowej*, Skład Długa, Kraków
- 2016 *Migrację/ Kreację 2*, Muzeum Emigracji w Gdyni
- 2016 *K/NO/W Future*, Fabryka Wyrobów Tytoniowych w Krakowie.

Działania w przestrzeni publicznej

- 2023 *Crisis Kiosk*, Kalvarija Market Halls, Wilno
- 2022 *Siatka. (K)łaczka*, Gdyńskie Hale Targowe, Halo Kultura, Gdynia
- 2020 *Immigrant, Take a Vote!*, Warszawa, Poznań, Szczecin, Gdańsk, Lublin, Białystok
- 2017 *Kordon*, Przestrzeń publiczna Park Stryjski, Lviv, Ukraina.

Projekty kuratorskie

- 2023 *Złoty Standart. Siatka vol. II*, Gdyńskie Hale Targowe
- 2022 *If it's no war today, it doesn't mean there is no war*, wystawa, Instytut Goethe w Krakowie
- 2022 *współpraca nad rocznym programem Euroremont*, Pawilon, Poznań
- 2021 *Projekty. Niezrealizowane historie sztuki*, praca nad koncepcją publikacji, Lotny Dom Wydawniczy, Fundacja Imago Mundi, Kraków.

Marta Romankiv
marta.romankiv@gmail.com

2023